

Рамзи Кембъл

Ръцете

Трент бързо съжали, че не остана в чакалнята, въпреки че трябваше да прекара още цели два часа на тази гара, където алкохолът бе забранен и това си бе чисто предизвикателство да устои на изкушението. Беше се надявал да се озове в Лондон малко преди рекламите по телевизията и отварянето на нощните заведения, ала повреда по жп линията (някакъв влак бе дерайлирал) осуети плановете му и той се озова в непознато, трудно откриваемо на картата градче, с куфарче, пълно с рекламни материали, брошури и корици на книгите на издателската къща, която представляваше. Дали онова в далечината не бяха хълмовете на Кент, размазани в мъглата на приближаващата буря? Можеше да попита кондуктора, но същият се беше ядосал заради закъснението и Трент реши да пообиколи наоколо.

Градчето не си заслужаваше дори и това. Навсякъде железобетон: бели до блясък тунели, които го опасваха като галерии, отрупани с магазини, спираловидни извиващи се пешеходни пътеки там, където обикновени перила биха свършили същата работа и дори биха опростили нещата; безконечни голи стени, изрисувани на повечето места с графити. Хрумна му да потърси книжарница с надеждата да направи някоя и друга поръчка за книгите, които представяше, но беше ден, в който работата приключваше рано. Нищо не трепваше в лабиринта от бетон. Малшанс – беше попаднал във времето, когато затваряха заведенията. Неоновите надписи гаснеха и единственото нещо, по което можеше да се ориентира, бяха миниатюрните просвяткващи очички на телевизорите под наем в магазините. Докато намери някое заведение в бетонната пустош, измина още време. Трент бързо се загуби, защото табелите по витрините бяха различни: розова, оранжева и дори една в черно и бяло, но може би насочваше към друг нощен локал? Или към друг магазин? Очичките на телевизорите продължаваха да примигват. Нима оставяха всички приемници да работят? Той се зачуди дали да не свърне към първия изпречил се на пътя му пъб и да е все пак по-близо до гарата и табелите, които го бяха упътили насам, но с раздразнение се сети, че по всяка вероятност щеше да е затворено.

Тогава видя църквата.

Или поне това се четеше на надписа отпред. Църквата се издигаше в центъра на кръгообразна морава, обградена с плочки. Бетонните арки, изградени с намерението да символизират крила, приличаха по-скоро на дълги конусообразни захаросани хлебчета, поставени от двете страни на сладкиш, сервиран наред напукана чиния. Във всеки случай това беше първата отворена врата, която виждаше в този град, а бе започнало и да

ръми. Предпочете да се подслони в светата обител, отколкото в пустеещите магазинчета.

Вече минаваше по напукания плочник и стъпките му отекваха в тишината на малкото преддверие, когато изведнъж осъзна, че не бе стъпвал в църква от ранното си детство. Едва ли можеше да се осмели да влезе вътре с илюстрираните корици на еротичните и хорър романи, изпълнили куфарчето му: дълги, безконечни бедра в ефирни чорапогащи, подканващи към необятния сладен мрак между тях; човешка глава, която се пръсваше като пъпеш; ченге, разпъващо на кръст някакъв чернокож... Още повече, че не биваше да разглежда църквата просто като обикновено място, където да се скрие от дъжда. Но какво да се осмели да направи, по дяволите! Благодарение на Господа, той бе превъзмогнал суеверните си страхове, онези години безвъзвратно бяха отминали. Той разтвори вратата отпред, като я побутна с куфарчето.

В момента, в който хлътна в мрака на преддверието, се блъсна в някаква монахиня, която излезе от сакристията вляво от него, където държаха църковните одежди и утвари. Разсеян от разхвърчалите се брошури и илюстрирани листовки, погледна за миг жената. Защо му се стори, че я бе забелязал да дъвче? „Дъвчашата Дева!“ – прокрадна се в паметта му и той не можа да се сдържи – гръмко се разсмя. Ала млъкна, още щом забеляза огромната светеща фигура в черковното дъно.

Всъщност, ставаше въпрос за стъклопис. Някакъв последен слънчев лъч бледо освети мястото и човек можеше да си помисли, че фигурата щедро приемаше светлината в широко разтворените си ръце. Дали въгълът на падане на лъчите осветяваше така крайчеца на пръстите? Докато напредваше по централната алея, за да се увери по-добре, поток от спомени изникна от полумрака, нахлу срещу него: коленичили момченца, облечени в дълги бели роби и отдалечени свещеници, пеещи псалми на някакъв неразбираем език. Веднъж, когато бе попитал къде живее Господ, баща му беше отвърнал, че Господ живее „там горе“, посочвайки като доказателство олтара. Трент си бе представил, че дърпа завесите зад олтара, за да види Господ и мисълта, че Той можеше да прочете мислите му, го бе ужасила.

Стиснал куфарчето в ръка и като се усмихваше на себе си, той пое с големи крачки между едва забелязващите се в полуздрача скамейки, когато изведнъж светещата фигура с разтворените ръце изчезна. Църквата веднага потъна в дълбока тъма, въпреки че над олтара все пак трябваше да има някаква светлинка. Винаги бе вярвал, че църквите не означават почти нищо за него, но тази пробуждаше в душата му усещане за студ и

празнота. А и в действителност той никога не се бе сблъсквал с толкова тежка, почти непоносима мирис на наслоила се прах, както в тази църква.

Шумоленето, изпълващо преддверието, наподобяваше пещера, пълна с прилепи (всъщност, дали не беше пърхането от разкъсалите се листа и обяви при влизането му?) и вратата, която се отваряше навън, изскърца. Паниката започна да го обзема, без да може да си обясни защо, когато забеляза смътна вертикална линия, прорязваща мрака от лявата му страна. Бе някаква странична врата. Слепешком той се отправи натам, а куфарчето му удари една скамейка и така откъртя, че Трент се уплаши да не би да се е блъснал в друга затворена врата, пречеща му да излезе. Ала вратата се отвори лесно, насочи го в тесен проход-тунел, който водеше към търговския център. В дъното на тунелчето различи табела, обозначаваща пътя към гарата.

Озова се толкова бързо насред пешеходната зона, че дори не усети дъжда. При все това пороят се усилваше. По-надолу уличното платно като че се бе превърнало в слой прясно излян катран, от всички страни табелата течеше и капеше като хремав нос. Върху ѝ се мъдреше името на някаква улица, дълга и права, което така и не можа да разчете заради пороя. Разполагаше с достатъчно време и затова не побягна, когато жената внезапно изникна пред него с дъсчица за писане. Веднага я съжали. Тъмната ѝ роба беше прекалено голяма, на всичкото отгоре в жената имаше нещо ненормално на равнището на устата: говореше почти без да си разтваря устните.

– Бихте ли ми отделили мъничко време... – замънка тя и той по-скоро се досети, че се нуждаеше от минутка внимание. – Опитвам се да проведа тест, с който да проверя сетивата ви... Няма да ви отнеме много време!

Без съмнение отваряше устата си само, когато никой не я гледаше. Моливът, прикрепен към дъсчицата ѝ за писане, беше съдъкан почти до сърцевината. Дали пък графитът не бе зацапал устните от вътрешната ѝ страна? Вероятно той беше първият минавач, когото тя срещаше от часове насам и ако ѝ откажеше, тя със сигурност никого нямаше да намери. Жената несъмнено по неведом начин бе обвързана с религиозната книжарница, чиято витрина блещукаше в дъжда край вратата. Какво пък, ето че сега му се предоставяше възможност да установи за сетен път, че не бива да се надсмива над монахини.

– Добре, добре! – съгласи се.

Тя го поведе навътре в сградата, без да му остави време да

размисли и промени решението си и той не можа да стори друго, освен да я последва в плетеницата зеленясали и пропити с миризма на урина коридорчета. По някое време преминаха през остъклена библиотека, в която се валяха само няколко пожълтели и плесенясали книги; малко по-нататък му се наложи да прескочи мухлясал класьор. Учуди го фактът, че тук имаше само затворени врати, боядисани в същото затворническо зелено, както и стените зад тях. Долови спотаеното хлопване на друга една врата, някъде отзад... С изключение на това, нямаше никакви признаци на живот. Започна да съжалява, че е бил толкова отзивчив, дори въпросният тест да му станеше скучен, нямаше да е лесно да си тръгне оттук толкова бързо – щеше да се наложи да пита за пътя.

Най-сетне, точно зад един ъгъл съгледа широко отворена врата. На прага дневната светлина се беше разплискала в жълтеникави локви и го приканваше, въпреки дъжда, който трополеше все по-настойчиво в стъклата на прозорците. Последва жената в зловещо зелената стая и замря неподвижен, изненадан, че не са сами. Други жени, въоръжени с подобни дъсчици за писане, наблюдаваха неколцина мъже, седнали на ученически чинове, прекалено малки за тях. Трент се опита да си представи откъде бяха намерили толкова хора в тоя ранен вечерен час, но навярно наблизко имаше нощно заведение и сигурно ги бяха измъкнали оттам.

Жената, която го беше довела дотук, го съпроводи до единствения свободен чин, върху който имаше оставена някаква брошура. Забеляза, че пръстите ѝ бяха кръстосани така, като че се молеше, но имаше нещо анормално в тях – сякаш не бяха на мястото си.

Най-сетне се реши да я запита:

– Ще започваме ли?

Лицето ѝ не се бе променило, откакто я бе срещнал и се чудеше дали не е заради...

– Вие вече започнахте! – отвърна му тя.

Той продължаваше да я съжалява и в същото време осъзна, че жената го бе изиграла. Изкуши се да я попита за изхода, но не посмя. Хрумна му, че това би го направило смешен в очите на всички останали. Настани се що-годе удобно на свободното място, изгарящ от ненавист, плувнал в студена пот. Съжали, че не носи достатъчно широки дрехи, за да прилича на другите в стаята.

Несъмнено царящата бъркотия го изнервяше, както и факта, че не бе слагал капчица в устата си от началото на деня. Нищо не бе пийвал от толкова време, а не му се мислеше за пропиляната утрин по вина на

книжаря, който го беше накарал да чака цял час, за да му поръча в крайна сметка само един екземпляр от книгите, които предлагаше. И ако имаше впечатлението, че всички го чакаха да отвори оставената пред него брошура, това бе заради нервността му. И напрежението. Нещо тежеше във въздуха – злокобно, мрачно...

Всъщност, какво толкова можеше да има в тая проклетата брошура? С рязко движение той я разтвори и попадна на най-ужасяващата страница с насилие и жестокости, каквито никога до този момент не бе виждал.

Стаята потъмня толкова бързо, щото му се стори, че е изгубил съзнание, изпаднал в шок от видяното. Но се оказа просто буреносен облак, закрил отиващото си слънце – единственият източник на светлина в помещението. А може би въобще не беше видял онази картина? Предпочиташе да повярва, че това е отново някое от неговите видения, кошмарите, които го стряскаха понякога, когато пиеше прекалено или... недостатъчно.

Какво толкова се бавеха, защо все още не светваха лампите, дяволите да ги вземат?

Когато отвори очи, жената с дъсчицата за писане му нареди:

– Отнесете това до прозореца!

Той знаеше, че съществуваша бедни религиозни секти и групи, но хората тук бяха повече от обикновено – толкова, че беше неспособен да си обясни защо продължаваше да смята, че именно те бяха свързани по някакъв начин с религията. Остави съмненията си настрана, отиде до прозореца. Въсъщност, можеше да им каже, че не виждаше нищо и това да му послужи като претекст да се измъкне оттам.

Навън успя да различи само някакъв зловещ двор, чиито течачи под дъжда стени бяха толкова близо една до друга, че закриваха небето. Черни като плужещи, улущите пълзяха по облените зидове, покрай мръсните прозорци и край онова, което навярно бе аварийния изход на религиозната книжарница. Смътно успяваше да различи в стъклото размазаното свое отражение от онези на другите, които сега се бяха хванали за ръце, сякаш се готвеха за молитвен ритуал. Силуетите, седнали на скамейките, се изправиха, жените с дъсчиците за писане се отправиха към него. Ала когато той остави куфарчето си, за да хвърли обезпокоен поглед през рамо, не можа да разбере дали наистина те се движеха.

В замяна на това, илюстрацията от брошурата се оказа също толкова отвратителна, колкото и изглеждаше. Той запрелиства страниците, за да види, че следващата илюстрация бе още по-отвратителна и жестока.

В сравнение с тях паната и кориците в куфарчето му изглеждаха изкуствени и безобидни, просто някакви си там гравюри. Но защо го изпълваше все по-натрапчивото усещане, че тези картини му бяха познати? Ами да – мъртвото дете, което насила връщаха в утробата на майката, беше мотив от Библията; набученият на кол мъж бе също герой, познат от живописца, отразяваща Пъкъла, както и онзи, чийто ректум бе пронизан от остри отровни стрели...

Той бе сигурен, че е извършил онова, което се очакваше от него – видял бе картините, които бе трябвало да види. В известен смисъл трябваше да приеме, че тези неща донякъде бяха необходими. За религията. За останалите край него. Искаше му се да си отиде, във всеки случай – да се махне от мястото си. Пречеше на слабата светлина, прецеждаща се през прозореца. Защо другите в стаята бяха толкова аморфни, защо не желяеха час по-скоро да заемат местата си, нима единствен той в помещението изпитваше въпиюща нужда от светлина, за да види, да прогледне?

Зад гърба му, въпреки дъжда, който вече като градушка плющеше по стъклата, сякаш се опитваше да счупи прозорците, тишината натегна мъчително и шибането на дъждовните капки я разрязваше като с нож. Той се извъртя на пети, внезапно, непохватно и веднага разбра защо бе така.

Беше останал сам в стаята. Съвсем сам.

„Без паника!“ – каза си, като се опита да се успокои. Дали пък и това не бе част от теста, който трябваше да издържи? Да вървят по дяволите – те и техният тест!

Всъщност, той нямаше да последва жената, говореща му през зъби, ако не се беше почувствал виновен. Но защо трябваше да се чувства виновен?

Отправи се към вратата, стиснал до болка брошурата в ръка. После, като си спомни за глупавото си деяние, Трент хвърли бърз поглед към листовките, белеещи като привидения върху скамейките. Бяха непокътнати.

Спря на прага и затвори очи. Коридорът бе по-тъмен от стаята. И тук единствената проникваща светлинка бяха крехките лъчи на дневното светило. Мрачната влага запъпли към него. Вече не можеше да има никакво съмнение – сградата бе необитаема, при това твърде отдавна. Най-вероятно впоследствие бяха построили търговския център около нея. Въсъщност, имаше ли значение. Той отново отвори очи и прогледна, спомни си пътя, по който беше дошъл.

Сви надясно, веднага след това пое наляво. Коридорът таеше в дебрите си мрак и май че трябваше отново да свърне наляво? Зеленикавите отблясъци на задушавания го полудрач създаваха впечатлението, че се придвижва в аквариум, въпреки глухия пукот на изливащия се дъжд и кънтящия шум от крачките му по голия паркет. Трент достигна до малкото кръстовище, навлезе в поредната зона пъплещ мрак, очертавана от контурите на врати, които се превръщаха в такива едва когато минеше покрай тях и стъпките му отпред отекваха различно. Прекалено много врати, които не можеше да преброи. Извивка, кръстовище, последвани веднага след това от други, но откъде идваха, накъде водеха? Невъзможно бе да си спомни и ако не се бе заблудил, изходът не трябваше да е много далеч. Вече вървеше с известна увереност в себе си, когато в затисналата го мастилена гмеж куфарчето му се удари в нещо. Трент нададе вик. Беше се блъснал в поредната невидима врата, най-неочаквано изпречила се пред него.

Натисна, вратата не поддаде. Опита с рамо – същата работа. Тогава се облегна на стената. Зашари с пръсти, но не откри нито дръжка, нито дупка на ключалка. Разбра, че беше направил погрешен завой някъде отзад, но вече нямаше друг избор. Може би трябваше да се върне обратно в стаята с чиновете?

Нерешително, той отново се насочи към коридора с многото врати. Защо, по дяволите, не се беше опитал поне да запомни броя им? В действителност коридорът се оказа доста по-дълъг. Вероятно, за да допълни съвсем неговото объркване. Осем, девет врати. Господи, изпитваше чувството, че зад вратите стаите бяха празни, както и самият коридор? Съзнанието му се раздвояваше. Стъпките му отекваха глухо. Ако поемеше наляво, можеше да се върне в коридора и да намери стаята с чиновете. Да, беше точно така – докато приближаваше стената отсреща, шумът от стъпките му постепенно заглъхваше. Но отново му се наложи да отстъпи пред неоспоримия факт – наляво нямаше никакъв изход.

Воден от полумрака, свърна надясно, когато някакъв спомен нахлу в съзнанието му. Точно тук беше направил обратен завой в търсене на някакъв изход, сигурен беше. Коридорът не би могъл да изчезне току-така! Ала в действителност се оказваше, че няма нищо подобно. Протегна ръка към мястото, откъдето трябваше да премине и пръстите му веднага напипаха касата на някаква врата. Усилията да я отвори му струваха единствено натъртено рамо и няколко драскотини. Отказа се от намерението си.

Тестът обаче още не беше приключил. В един момент му хрумна,

че някой, в тъмнината, затваряше вратите след него. Прекалено ядосан, за да се поддава на паниката, той се втурна в открития се отъясно коридор с други изпречващи се врати, покрай които шумът отново се приглушаваше. Мистерията го завладя. Вкусът на прах в устата още повече засили яда му. Мили Боже, би направил всичко, само и само да принуди някой да му покаже най-сетне изхода!

После юмруците му се свиха – дръжката на куфарчето се вряза в дланта му. Брошурата в ръката му изшумоля от усилието – някъде отпред някой действително се опитваше да отключи някаква врата. Сивкава светлинка се процеди през пролуките и в очертанията на отвора Трент забеляза белезникавата свещеническа якичка, толкова твърда и контрастираща така ярко, сякаш бе стоманено колие. Не беше чудно, че свещеникът трудно се справяше с отварянето – опитваше се да нахлузи някакви ръкавици.

– Извинете, отче – опита се да го заговори Трент, – бихте ли ми казали къде се намира изходът?

Свещеникът изглежда въобще не го чу. И точно в момента, в който вратата отново се затвори току под носа му, Трент забеляза, че отчето въобще не носеше ръкавици. Без съмнение в полумрака беше видял меките му, сплескани ръце. Миг по-късно кюрето изчезна в стаята и Трент чу някакъв ключ тежко да се превърта в ключалката.

Веднага почука плахо на вратата, малко преди да си спомни, че като дете винаги се беше страхувал да безпокои местния свещеник. После заблъска с всички сили, докато най-сетне ръцете го заболяха. Ако от другата страна имаше някакъв коридор, то свещеникът със сигурност нямаше да го чуе. В известна степен присъствието на църковен служител наблизо го успокояваше. Ала само донякъде. Всъщност даваше му още по-голяма смелост и настървение да блъска на всичките изпречили се врати.

Гневът отприщи бента в душата му – заляха го спомени, към които от години не се бе връщал. Откакто един ден разбра истината, че Господ може да чете и да чува мислите му, той упорито се старееше да ги прикрива. Като всевисш надзирател обаче, Господ навсякъде го наблюдаваше, шпионираше – дори и в тоалетната, сякаш бе воайор. Трент се чувстваше като в затвор. Беше престанал да изпитва неприязън, загдето Всевишният постоянно го шпионира. Ала други мисли го завладяха. Така например (*едва сега си спомни това*) онази натрапена идея, която му бе трудно да проумее – че именно сватбата освещавала секса, така както религията освещавала всички видове изтезания и уродливости.

Разбира се, истина беше – идеята за това отново го беше загложила! Единственият виновник за което беше брошурата!!

Той залитна, защото мисълта за това го смазваше повече от неизвестността и тъмнината.

Някъде отпред пееше някакъв хор.

Може би химн? А може би не? Ако ги слушаше, човек би си помислил, че хористите пееха с пълна уста. Или не? Навярно стената притъпяваше и размиваше гласовете. Той се прокрадна в зеленикавия полуздрач, старейки се да не вдига шум. Стори му се, че различава полировка на врата отпред, но му трябваше смелост да протегне ръка, преди да се увери. Защо, по дяволите, се колебаеше да го стори?

Почука на вратата толкова силно, колкото не бе и възнамерявал. Гласовете и пеенето веднага секнаха.

Трент зачака някой да му отговори, но не долови никакъв шум. Дали онези отвъд бяха онемели, втренчили през стената погледи към него и към онзи от техните, който в тъмнината бе започнал да се прокрадва към вратата? А може би се прокрадваха всичките вкупом?

Неочаквано мракът стана още по-дълбок и той си даде сметка, че напълно се е загубил. Чувстваше се като дете, но с тази подробност, че ако беше дете най-вероятно щеше да се събуди.

Господи мили, не! Те нямаше да успеят да го уплашат! Нямаше така лесно да им се даде! Вярно бе – ръцете му трепереха – в куфарчето брошурите и илюстрираните листовки тихо прошумоляваха, – но не от уплаха, а от яд. Съществата в стаята без съмнение чакаха той да се махне, за да подемат химна отново. Чакаха да си тръгне, отново да се удави в тъмнината отвън, пак да заскърца със зъби – той, Неверникът!

Но не! Те нямаше да се отърват толкова лесно от него! Може би според тях той си проваляше живота, тънейки в алкохол и порок, ала, слава Богу, той бе сигурен, че вършеше повече добро, отколкото много Църковни Служители, за които нерядко бе чувал да се говори. И всъщност този начин на живот напълно го задоволяваше, а това беше основното. Навремето бе пожелал да пише книги и макар и да се бе оказал неспособен да го направи, поне беше доказал на себе си, че човешките принципи, изложени така красиво в книгите, не бяха неминуемо истина и най-правилни. Е, беше се съгласил да продава от тях и може би нямаше никаква нужда от каквото и да е друго!

Трент се изсмя подигравателно в тъмнината. Откъде му идваха всичките тези помисли? Спомни си за онази стара легенда, според която миг преди да умре, човек вижда като на лента целия си живот. Да-а-а –

трябваше му компания и питие и всичко щеше да се оправи! Достатъчно беше изчакавал. Вкопчвайки се в дръжката, той се опита с все сили да отвори вратата, ала напразно – тя не поддаде.

Вече напусто си губеше времето тук, по-добре бе да потърси изхода. Това беше причината, която го накара да побърза, а не защото се страхуваше, че някой отново ще отвори внезапно вратата. Подмина други, завъртайки и техните дръжки. Въпреки че не чуваше трополенето на дъжда, бурята може би се усилваше, защото виждаше все по-трудно. Тъмнината бе толкова мека, толкова топла и нереална, че той почти успя да се върне назад в годините и да види себе си в миналото – онова дете, което се бе сгушило в креватчето си в зловещия миг, в който сред тъмнината в стаята изплуваха кошмарите от сънищата му... Но не, това беше зловеда илюзия и той не разбираше защо му се струва така. Във всеки случай сега явно не бе пропаднал в дебрите на съня, защото следващата врата хлопна в стената на съседната стая с оглушителен трясък.

Измина доста време, преди да се реши да влезе вътре. Страхуваше се да не събуди силуетите, скрити в най-отдалечения ъгъл и мърдащи в мрака. Като в сънищата му. После започна да свиква с рехавата светлинка, проникваща през мръсната капандура. Установи, че спотаилите се в тъмното форми бяха прекалено размазани, прекалено сплескани, за да бъдат хора. Без съмнение ставаше въпрос само за някаква купчина стари, разпарцалени дрехи – но защо тогава противно на всякаква логика се движеха? И докато въпреки волята си той продължаваше да напредва в мрака, някакъв плъх изпищя наблизко, пробяга пред него, влачейки подир себе си дълъг, кафеникав предмет, приличащ на част от капан. Трент не изчака плъхът да се скрие някъде сред паркета – почти на бегом излезе от стаята и хлопна вратата зад себе си.

Спря, за да си поеме дъх. Не знаеше, а и не се опитваше да узнае какво бе онова, което беше видял. А и надали бе негова работа. Най-вероятно дрехите бяха накачени една върху друга и по някакъв начин са се преплели, но защо? Веднъж само да успее да излезе оттук, тогава ще размишлява, но как да се измъкне от капана на този лабиринт, в който беше затънал?

Страхът пак го склещи за гърлото. Не, ако се поддадеше на паниката, нямаше повече да се осмели да отвори нито една врата.

Трябваше да продължи. Щеше да си налага да отваря всички врати. Една от тях може би щеше да го изведе до изхода. И ако късметът му се усмихнеше, тоест ако не престанеше да вали, той по слух щеше да се ориентира към външния коридор. Опита се да продължи тихо, на

пръсти. Различаваше вратите само по допир, натискаше лекичко дръжките им, макар това да го бавеше повече от необходимото. После, изведнъж сърцето му отново подскочи – една от вратите най-неочаквано се откряна на няколко сантиметра. Ръката му се разтрепера и той се запита дали ще се осмели да я разтвори изцяло.

Трябваше да го направи! Примири се с това, но прецени движенията си. Само един поглед в полумрака през пролуката му беше достатъчен, за да различи насъбралите се край една маса хора, които вече се извърсваха да го видят. Ако се хранеха прави, то явно бе заради тъмнината в стаята. Ала дали същата тази тъмнина беше причината, поради която му се стори, че парчето месо на масата се съпротивяваше? И защо насъбралите се отхапваха от него така кръвожадно, защо в този мрак? Очите му немаха време да свикнат със здрача – съществата се бяха отдалили от масата и идваха право към него.

Трент блъсна вратата и се втурна по коридора, сграбчвайки наслуки дръжка след дръжка. Какво точно беше видял? Те ядяха прави, ядяха с ръце, нещо лигаво висеше от устите им, някаква слуз капеше от дланите им... но странно, не това го интересуваше. Една-едничка мисъл гложеше съзнанието му, жлъчната, давяща го мисъл, че дори и за миг не бе зърнал лицата им.

Тъмнината ставаше все по-наситена. Трент залиташе, луташе се в мрака и тътренето на препъващите му се крака го бяха направили глух за всякакви други звуци и шумове. Всички врати бяха грижливо заключени и изглеждаха все по-отдалечени една от друга. Първата, втората, третата... задъха се. Четвъртата... петата се отвори толкова лесно, че той едва не се просна навътре. В мазето.

Въпреки царящия гробовен мрак, Трент се извъртя, за да види нещото, което издаваше слаби писукащи звукове. И докато се опитваше да прогледне в тъмнината, чувстващ се почти задължен да разбере причината за тези приглушени, накъсани писъци, той смътно различи четирите силуета, които се отдалечаваха един от друг, без да изпускат онова, което държаша в ръце – издължилата се форма на човек в безсъзнание, когото разчекваха. Сигурно беше надуваем манекен, кукла някаква, която издаваше стресналите го звуци. Само че формата не се задоволяваше само с това. Нещо повече – тя хлипаше.

Трент избяга, защото мястото не се оказа просто мазе. Беше огромен, широк кладенец, нагълтал се с мрак, в дълбинните на който му се привиждаха още по-ужасяващи и отвратителни неща. Може би наистина бяха само видения? Оживели от небитието? Искаше му се да повярва,

че сънува, че е както в книгите, в които човек търси упование, за да се успокои. Но вече бе убеден, че не сънува, че сполетялото го дотук не е било случайно. Беше сънувал и преди подобни кошмари, когато си мислеше, че е пропилял детството, а после и младостта си. Беше ли пропилял сега целия си живот? Беше ли изпуснал завинаги единствения си шанс? Не му се искаше да повярва, ала Пъкълът го очакваше, може би точно защото отказваше да повярва в него. Всички пътища водеха на-там. И му трябваше време, за да се увери, че Адът отново не би могъл да го заплашва. Ала явно все още не се бе убедил напълно в това.

Съумя да прогони мрачните мисли, но те бяха успели да го объркат. Той спря, наостри слух, не можа да се ориентира. Наложил се да се залепи за гладката и студена стена, за да могат шумовете да достигнат до него. Тихите, приглушени стъпки на хора, тръгнали да го преследват.

В стъпките имаше нещо странно, ала той няма време да размишлява, защото вече долавяше и друг шум пред себе си – трополенето на дъждовните капки по стъклата. Трент се втурна да бяга, натискайки всички изпречили му се дръжки и врати. Първата врата се оказа заключена, както и следващата. Дъждът продължаваше да трополи, някъде в тъмнината пред него. Или сега беше зад него? Откъм преследвачите му? Той се насочи към следващата врата, натисна с всичка сила върху дръжката и за малко не се изтърколи в стаята.

Дори не спря, тъй като в другия край имаше още една врата, зад която шуртеше дъждът. Миризмата на разкъсано месо се беше пропила във въздуха. Толкова по-зле! Нещо се надигна у него. Не, той просто трябваше да си забрани да гледа разхвърляните по пода накъсани дрехи. Закриволичи между тях, сякаш рискуваше да се подхлъзне по мокрите дъски. Сдържа дъха си, напредна към отсрещната врата с намерението да я преодолее и едва тогава да спре. Но вратата в дъното се оказа заключена, а достъпът до коридора – препречен от спокойното шествие на преследвачите.

Трент се сви, душата му се преобърна. Знаеше, че ще се принуди да погледне останките, проснати по земята. Едва тогава забеляза близо до вратата прозорец – толкова мръсен, че преди това го бе взел за бледо платно от закачена върху стената картина. Без да го е грижа за онова, което имаше отзад, той разби прозореца с куфарчето и измъкна парчетата стъкла, които му пречеа да се промуши.

Приземи се в съвсем мъничък двор. Четири стени, заобиколени от водосточни тръби, се издигаха около него. Тази отпред представляваше остъклена врата, зад която се съзираха купища религиозни книги. Беше

вратата за книгохранилището, която бе забелязал още при идването си.

Чу как в отвора на прозореца стъклото застърга, но не посмя да се извърне. Дворът бе само няколко метра широк, но кой знае защо в съзнанието му се загнезди убеждението, че никога нямаше да достигне вратата. Дъждът вече обливаше лицето му. Трент зашептя някакви несвързани молитви. Да – той вярваше. Вярваше във всичко, което би могло да го спаси, във всичко, което би могло да го чуе. Стиснал брошурата в ръка, той я надигна. Насочи я към вратата. Да, изпаднал във върховно отчаяние, той вярваше и в тях, в тези неща, макар и да не съществуваха, стига да можеше да бъде спасен.

Заудря по вратата с куфарчето, натисна дръжката. Тя не му оказва никаква съпротива. Трент хлътна вътре, блъсна вратата зад себе си и я затисна с гръб, надявайки се така да замени отсъствието на ключ. Но може би имаше друго решение: струпаните кашони с книги в коридора, водещ към магазина.

Още щом ги заобиколи, той започна да ги преобръща. След като избута три от най-тежките, надяващ се че представляват непреодолима бариера, той спря, почувствал се едновременно виновен и облекчен.

После изтръпна.

В книгохранилището имаше някой...

Излезе в коридора и се разквиха, заради вдигналия се прах от преобрънатите кашони. Нямаше ни най-малка представа какво щеше да каже в своя защита, как да се оправдае за стореното. Може би щеше да се задоволи само с молба за подслон? Може би, защото жената в магазина бе монахиня, която в настоящия миг проверяваше дали вратата откъм улицата е заключена. В царящия полумрак стъклата и вещите в магазинчето изглеждаха покрити с дебел слой прах. Като начало най-добре бе може би да я помоли да запали осветлението.

Трент се насочи към жената и без да иска докосна една етажерка с книги. Забеляза, че сивият струпал се пласт бе действително прах. Ала сякаш краката му се подкосиха, когато жената извърна към него лицето си. Бе същата монахиня, която бе срещнал на входа на църквата, само че сега тя бе сложила яркочервено червило на устните си. В момента, в който монахинята изцяло се обърна и тръгна към него, едва тогава той видя и втрещено разбра, че това изобщо не беше червило. Чу как барикадата от книги се разпуква и разпада под натиска и в мига, в който жената нахлуваше кожените си ръкавици с телесен цвят, я чу да изрича зададено: „Изгубихте, драги!“

КРАЙ

© Рамзи Кембъл
© 2002 Любомир Найденов, превод от английски

Източник: Преводачът

Публикация:

Сборник „Странни светове“ (разкази)
Съставителство и превод: Любомир Найденов
Издателство „Офир“, 2002, Бургас

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5524>]